

кваліфікаційним вимогам до заняття цієї посади. Позиційна система характерна для таких країн, як Великобританія, Данія, Італія, Нідерланди, Швеція [3]. Щоправда, в чистому вигляді жодна з вказаних систем не діє – існує тенденція їх комбінування.

Цивільна служба очевидно потребує постійного вдосконалення та реформування. Отож реформа державної служби стала пріоритетом для багатьох країн і передусім тих, що розвиваються й перехідних держав.

Література

1. Lipowicz I. Prawo obywatela do dobrej administracji / I. Lipowicz // Państwo w służbie obywateli. Księga Jubileuszowa Jerzego Świątkiewicza – Warszawa: RPO, 2005. – S. 33-53.

2. Боссарт Д. Державна служба у країнах-кандидатах до вступу до ЄС: нові тенденції та вплив інтеграційного процесу / Д. Боссарт, К. Деммке (пер. з англ. О.М. Шаленко). – К.: Міленіум, 2004. – 128 с.

3. Атаманчук Г. В. Сущность государственной службы: история, теория, закон, практика / Г. В. Атаманчук. – Москва: РАГС, 2003. – 311 с.

УДК 347.73 (043.2)

Мушенко В.В., к.ю.н., доцент,
Київський національний торговельно-економічний університет,
м. Київ, Україна

СУЧАСНІ МЕТОДИ ФІНАНСОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АГРАРНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Забезпечення сталого розвитку аграрної сфери вимагає перегляду процесу організації правовідносин щодо формування системних напрямів державної аграрної політики в Україні. Відносини бюджетної підтримки аграрних виробників повинні бути націлені на формування додаткових фінансових ресурсів галузі та її розвитку у цілому. Тобто, однією з умов прогресивного бюджетного фінансування галузі економіки є формування правових механізмів такого розвитку з врахуванням наукових досліджень щодо особливостей такого нормативно-правового регулювання. Бюджетне регулювання аграрних відносин на сучасному етапі сформувало авторську зацікавленість до проблематики.

Метою даного дослідження є визначення особливостей сучасного бюджетного регулювання аграрних правовідносин після скасування для аграріїв спеціального режиму сплати ПДВ та його заміни цільовими бюджетними дотаціями.

Отже, держава, позбавивши аграріїв з 1 січня 2017 року державної фінансової підтримки через застосування спеціального ПДВ-режиму запропонувала механізм прямих дотацій, які за своїми фінансово-

економічними критеріями, не можуть визначатися повноцінною заміною.

Аналізуючи теоретико-правові засади дотаційних правовідносин, спробуємо обґрунтувати власну позицію. З точки зору науки фінансового права, бюджетну підтримку необхідно розглядати не як конкретні напрями, заходи, методи та інструменти державного регулювання процесу виробництва рослинницької чи тваринницької продукції, а як економічний процес перерозподілу ВВП та національного доходу на користь аграрної сфери. Запроваджуючи цільову дотацію, теоретично держава дотримується лише принципу компенсації витрат аграрної галузі економіки, хоча практично не забезпечує необхідний рівень таких дотацій. Адже, у відповідності до чинних міжнародних угод, обсяги прямих дотацій є незначними й складають загалом від 3 до 5 млрд грн на рік, тоді як держава позбавила аграріїв більше 20 млрд грн щорічно. Оскільки, від застосування спецрежиму ПДВ вони отримали інвестицій на свій розвиток у 2015 році у сумі 23 млрд грн.[1].

Запровадження бюджетних дотацій для стимулювання розвитку аграрного виробництва викликало суперечності, особливо з точки зору механізмів їх реалізації в контексті прозорості та неупередженості. Адже, строк дії бюджетної дотації для аграріїв передбачено на 5 років (з 1 січня 2017 року по 1 січня 2022 року). Право на отримання дотації мають сільськогосподарські товаровиробники – платники ПДВ [2]. Для отримання дотації підприємства повинні відповідати таким умовам: бути внесеними до реєстру суб'єктів спеціального режиму оподаткування ПДВ у сфері сільського господарства (zareєстровані як платники) та провадили види діяльності, визначені у пункті 161.3 статті 161 Закону України «Про державну підтримку сільського господарства України» [3]. Окрім того, існують певні обмеження щодо розміру бюджетної дотації аграріям, які займаються птахівництвом, оскільки органами державної влади не враховано, що один виробник може займатися різними видами діяльності одночасно, що вимагало врахування й у Законі України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» [4].

На нашу думку, виплата вказаної дотації направлена на підтримку галузей сільського господарства, орієнтованих на внутрішній ринок, що найбільш постраждали від кризової ситуації в економіці України. Хоча у виробників з'явилася мотивація легально реалізовувати вироблену продукцію, а значить, сплачувати більше ПДВ у бюджет.

Висновки. Правовідносини Бюджетної підтримка аграрної сфери економіки є важливою складовою фінансових засад аграрної політики, яка включає цільові параметри перспективного розвитку сільського господарства, систему заходів досягнення цих цілей та фінансове забезпечення їх реалізації за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів. Варто зазначити, що напрями правового регулювання Державного бюджету України у 2018 році повинні бути зорієнтовані на

досвід попередніх років і замість необґрунтованого збільшення дотацій по програмах, які можливо реалізувати, зберегти видатки (на рівні 2017 року – в сумі 4 млрд грн. [1] та по можливості збільшити) за бюджетною програмою «Фінансова підтримка сільгосптоваровиробників».

Література

1. Шпак О. Зміни у правовому регулюванні держпідтримки сільського господарства: проблема ефективності /О. Шпак// Українське право. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ukrainepravo.com>

2. Про Державний бюджет України на 2017 рік: Закон України від 21.12.2016 № 1801– VIII. Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 3. – ст.31.

3. Про державну підтримку сільського господарства України: Закон України від 24.06.2004 № 1877 – IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 49. – ст. 527.

4. Про Державний бюджет України на 2018 рік: Закон України від 07.12.2017 № 2246–XIX. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2246-19>

УДК 342.9(477): 355

Пашинський В.Й., к.ю.н.,
докторант кафедри адміністративного права,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
м. Київ, Україна

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД У ДОСЛІДЖЕННІ ПРОБЛЕМ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБОРОНИ ДЕРЖАВИ

Дослідження такого складного багатогранного державно-правового явища як оборона держави, що пронизує усі сфери життя суспільства, потребує використання всіх наявних методів наукового пізнання, досягнутих сучасною наукою, що дозволяє найбільш повно розкрити правову природу, сутність, зміст та особливості об'єкта дослідження.

В сучасній науці методологію розглядають як учення про науковий метод пізнання або систему наукових принципів, на яких ґрунтується дослідження і здійснюється вибір сукупності відповідних пізнавальних засобів, методів, прийомів дослідження [1, с. 361]; як сукупність прийомів, способів і засобів, що являють собою методи пізнання, які об'єднанні в певну систему та використовуються в їх сукупності у процесі конкретних наукових досліджень для отримання нових знань [2, с. 565].

В юридичній науці, враховуючи її галузеву специфіку, використовують різні методи дослідження, в цілому сукупність, систему